

اسکان زائران در مدرسه

کلاس هادر طبقه بالا قرار گرفته اند. اتاق مشاوره تحصیلی در انتهای راهروی این طبقه توجهم را جلب می کند. رضا آرام توضیح می دهد که مشاور مدرسه سه روز در هفته در این اتاق حاضر می شود و به رایگان به بچه ها مشاوره می دهد. بیشترین مراجعه کنندگان هم بچه های پایه نهم هستند که برای ادامه مسیر تحصیلی نیاز به راهنما دارند. یکی از بخش های ویژه، ساختمان چهارصد متری در حیاط مدرسه است. این ساختمان دو طبقه قبلا آشپزخانه بوده اما حالا تبدیل به نمازخانه و اتاق ورزش شده است. در طبقه پایین میز پینگ پنگ، دستگاه ورزشی و... قرار داده اند. این ساختمان کاربری دیگری هم دارد. مدیر می گوید: مدرسه مادر حوزه استقبال از زائران هم فعال است. در ماه صفر طبقه پایین این ساختمان را برای ورود زائران فرش می کنیم. امسال از گناباد یک گروه زائر پیاده داشتیم که در مدرسه اسکان داده شده بودند.

حسینیه برزگر

سوی دیگر ماجرا خود بچه ها هستند؛ دانش آموزانی که به این مدرسه روح بخشیده اند. به گفته مدیر مدرسه، آن ها تنها در زمینه تحصیلی فعالیت ندارند و چند ساحتی عمل می کنند. یکی از این حوزه ها حوزه دینی و اعتقادی است. نمازخانه مدرسه همیشه از حضور بچه ها شلوغ است. علاوه بر این خود دانش آموزان، هیئتی دانش آموزی تشکیل داده اند و آن را اداره می کنند. بنا به همین دلایل است که عده ای این مدرسه را مدرسه ای مذهبی می دانند و آن را بانام حسینیه برزگر می شناسند.

کسب مقام اول المپیاد در استان، کسب مقام سوم در مسابقات علوم آزمایشگاهی و کسب مقام های مختلف در رشته های ورزشی و... این مدرسه پر از دانش آموزانی است که هر کدام در زمینه ای فعال و مقام آور هستند. محمد حسین مصدق یکی از آن ها است. او امسال در مسابقه «گفتمان مهدویت» مقام اول را در استان کسب کرد. محمد حسین بابیان شیوا و کلام دل نشینش توضیح می دهد که در این مسابقه باید مقاله ای درباره حضرت مهدی (عج) و ظهور می نوشتند و آن را ارائه می کردند. او به دلیل مطالعاتش، قلم خوبی هم دارد و گهگاهی شعر هم می سراید. محمد حسین سال گذشته در مسابقه «احساس واژه ها» هم مقام کسب کرده است.

در دل ۲ مدرسه قدیمی محله رضائیه چه می گذرد؟

بذر ماندگار خاندان برزگر

سحرانگیز و عقیده از قدیمی ترین بناهای آموزشی محله رضائیه محسوب می شوند. خانه ها ساخته شدند، ساختمان ها تخریب شدند، خیابان ها شکل گرفتند و... این دو مدرسه مادر ابتدای خیابان امت کنار هم باقی ماندند. یکی مدرسه نمونه دولتی است برای بچه های پایه هفتم تا نهم، دیگری مدرسه استعداد های درخشان برای پسرای که در دوره متوسطه دوم مشغول تحصیل هستند. هر کدام از این بناها در استان خودشان را دارند و تغییرات و فرافرودهایی را طی این سال ها تجربه کرده اند، اما ابتدای این روایت ها به یک نقطه مشترک می رسد. ماجرا برمی گردد به خاندان برزگر ها، ملاکان و زمین داران بزرگی که زمین های اطراف را در اختیار داشتند. آن ها این زمین ها را وقف ساخت مدرسه کردند. حالا هر کدام از این مدرسه ها به نام یکی از پسران خانواده است؛ افرادی که دیگر در این دنیا نیستند اما نامشان بر سر در مدرسه ها به چشم می خورد و ماندگار شده است. در این شماره قرار است ببینیم در دل این بناهای قدیمی چه می گذرد.

داستان ملاک بزرگ محدود

ابتدا به مدرسه زنده یاد حاج حسن برزگر پامی گذارم. حیاط مدرسه از حضور بچه ها پر شده و صدای همه و شلوغی در سالن ها پیچیده است. این مدرسه در نگاه اول تفاوتی با دیگر مدارس ندارد. مدیر مدرسه در دفتر خودش تا بچه ها به سر کلاس ها نرفته اند، جزئیات ماجرا را بر ایمان تعریف می کند. همه چیز به دکتر علی برزگر، پدر این خانواده برمی گردد. زمین دار و ملاک آن دوران که مدیریت و اداره ملک هایش را با کمک فرزندان انجام می داده. او ۶۵۰ هزار متر زمین را در این محدوده برای ساخت مدرسه به اداره آموزش و پرورش اهدا کرده است. این اداره هم این دو مدرسه را اینجا ساخت. مدرسه حاج حسن برزگر سال ۱۳۷۹ در دو طبقه ساخته شد و ۲ هزار و ۲۳۳ متر مساحت دارد. مدرسه از آن زمان تا به امروز تغییرات چشمگیری نکرده است. مدرسه همان مدرسه قدیمی آن سال هاست با همان نمای آجری زرد، فقط بخش هایی به آن اضافه شده است. رضا آرام برمی گردد به سال ۱۳۷۹؛ سال اول این مدرسه یک هنرستان دخترانه بود. سال دوم، بنا به نیاز منطقه به مدرسه نمونه دولتی پسرانه تغییر پیدا کرد؛ این مدرسه یکی از اولین مدارس نمونه دولتی شهر بود. آن زمان مدارس نمونه دولتی فلسفه خاص خودشان را داشتند. قرار بود دانش آموزان محروم اما مستعد را یک جا جمع کنند و با ارائه بهترین خدمات آموزشی آن ها را پرورش بدهند.

کشف استعداد بچه ها

زنگ مدرسه می خورد و بچه ها به سر کلاس ها می روند. فرصتی دست می دهد تا گشتی در ساختمان بزنیم. در حال حاضر، بچه ها در سه مقطع هفتم، هشتم و نهم در این مدرسه مشغول تحصیل هستند و برای هر پایه سه کلاس در نظر گرفته شده است. به طور کلی ۲۷۰ دانش آموز دارد. بیشتر کلاس ها در طبقه بالا قرار گرفته اند. در طبقه همکف هم اتاق ها را به معاون های آموزشی، اجرایی و... اختصاص داده اند. یکی از اتاق ها اتاق فناوری است. رایانه ها و سیستم های مختلف را در آن قرار داده اند. بچه ها اینجا با نرم افزار های مختلف فوت و فن کار با رایانه آشنایی شوند. در انتهای راهرو طبقه همکف یک کمد سرتاسری به چشم می خورد که داخل آن، دست سازه های دانش آموزان چیده شده است، کوزه ها، نقاشی ها، کار های بافتنی و... این قسمت را «نمایشگاه هنری بچه ها» نامیده اند. آرام می گوید: در مدرسه مسابقات مختلف هنری برگزار می کنیم؛ از معرق کاری بگیریم تا بافتنی. طی این مسابقات بستری برای بچه ها فراهم می شود تا علاقه و استعداد خودشان را کشف کنند. خیلی از این بچه ها برای متوسطه دوم به هنرستان ها می روند.

